

Vztahy v Nové Éře

Proč mohou vztahy tolik bolet a převrátit náš život naruby?

www.inspirala.cz

V této Nové Éře vztahy podstupují významnou transformaci. Vztahy jsou zdrojem nejhlubších emocí uvnitř vás sahající od obrovské radosti až k nejhlubšímu utrpení. Ve vztazích si můžeme uvědomit vnitřní bolest, která je v podstatě mnohem starší než samotný vztah, dokonce starší než je lidská existence.

V tomto věku jsme vyzváni a často vybízeni k tomu, abychom dosáhli hlubokého sebe-léčení na poli vztahů. Díky nově přítomné energii je možné transformovat destruktivní prvky vztahů v pozitivní a vyrovnaný proud energie mezi námi a druhou osobou. Přesto může léčení a osobní transformace znamenat, že odejdeme ze vztahů, ve kterých nemůžeme správně vyjádřit sami sebe. Často to může znamenat to, že i když někoho vroucně milujeme, možná mu řekneme sbohem, protože naše vlastní vnitřní cesta nás vede na jiné místo. Ať už to vede k opakování vztahu či k rozloučení, všichni jsme vyzýváni čelit nejhlubším problémům v této oblasti osobního propojení. Hlas našeho srdce, energie založená na srdci, která značí Novou Éru, vstoupila do našich denních životů a my už ji nemůžeme dále ignorovat.

Proč mohou vztahy tolik bolet a převrátit náš život naruby?

Vztahy aktivují prastarou bolest, kterou si neseme uvnitř své duše. Je to bolest, která je velmi stará, mnohem starší než je tento život, starší než všechny naše předchozí životy na Zemi. Podíváme se zpět k původu zrození této bolesti..

„Za onoho času“ vše bylo celé a nerozdělené. Dokážeme si to představit? Dovolme své představivosti, aby na chvíli svobodně cestovala. Jen si představme: nejsme v těle, jsme čistým vědomím a jsme součástí obrovského energetického pole, které nás příjemně obklopuje. Cítíme, že jsme součástí této jednoty a že jsme opatrováni bezpodmínečně. Pociťme, jak nás toto energetické pole zahaluje jako nesmírně příjemná příkrývka, jako hojně milující energie, která nám umožňuje svobodně zkoumat a vyvíjet se bez jakéhokoli zpochybňování sebe sama nebo práva být tím, kým skutečně jsme. Žádná úzkost, žádný strach. Tento pocit pohodlí a bezpečí představoval podmínky před narozením, z kterých jsme se zrodili jako individuální duše. Bylo to kosmické lůno. I když je dalece vzdálené našemu přítomnému stavu, naše srdce stále touží po tomto pocitu úplnosti a celistvosti, pocitu naprostého bezpečí, které jsme zažili v příkrývce lásky a laskavosti. Ten pocit jednoty, který si pamatujeme, byl Bůh. Společně jsme v této příkrývce lásky *představovali* Boha.

Uvnitř tohoto božského vědomí či příkrývky lásky, bylo v určitém okamžiku rozhodnuto, že bude vytvořena nová situace. Je obtížné vyjádřit to lidskými slovy, ale možná si dokážeme představit, že v Bohu, v tomto vědomí jednoty, existovala touha po něčem jiném, něčem jiném než je jednota. Byla zde takřikajíc touha po *zážitku*. Když jsme zcela ve stavu celistvého čistého bytí, nezažíváme věci – jednoduše jsme. Navzdory extázi a naprostého

bezpečí v tomto stavu bytí existovala část Boha, část kosmického vědomí, která se chtěla vyvíjet a prozkoumávat. Tato část se „odloučila od sebe sama“.

My *jsme* tato část Boha. V jistém bodě naše vědomí souhlasilo s tímto experimentem oddělení od jednoty a stání se „Já“, bytostí samotnou, definovaným individuálním vědomím. To byl obrovský krok. Z hloubky našeho bytí jsme pocíťovali, že jde o dobrou věc. Cítili jsme, že touha po tvořivosti a oživení byla pozitivní a hodnotná. Přesto ve chvíli, kdy jsme se skutečně oddělili z pole jednoty, vznikla bolest. Poprvé v naší vzpomínce, poprvé v našem životě byla hluboká bolest. Byli jsme odtrženi z říše lásky a bezpečí, která nám byla zcela samozřejmá. To je zrození bolesti, která specificky vyvstává ve vztazích.

Ještě během tohoto prvního intenzivního zážitku opuštěnosti nám něco v našem nejnaternějším bytí řeklo, že je vše v pořádku a že to byla naše vlastní volba. Bolest byla ovšem tak hluboká, že ve vnějších vrstvách našeho bytí jsme se stali zmatenými a dezorientovanými. Bylo tak velmi obtížné udržet spojení s hlubším poznáním uvnitř, s vnitřní úrovní, ve které *jsme* Bohem a ve které víme, že je vše v pořádku.

Utrápenou část, která v tom čase vznikla, nazýváme *vnitřní dítě*. Naše duše, naše jedinečná individualita nese uvnitř extrémny božského vědění na jedné straně a traumatizované kosmické dítě na straně druhé. Tato jednota Boha a Dítěte, poznání a zážitku, odstartovala dlouhou cestu. Začali jsme se vyvíjet jako individuální duše. Začali jste zkoumat a zakoušet jaké to je být Já, definovanou individualitou.

Bůh transformoval část Svého Božského Já do Duše. Duše potřebuje zkušenost, aby znovu našla svůj božský původ. Duše potřebuje být naživu, zakoušet, objevovat, zničit sebe sama a znovu se obnovit, aby pocítila, čím skutečně je, totiž Bohem. Samozřejmost být jedním a celistvým byla zničena a musela být znovu získána zkušeností. Tohle je samo o sobě velký čin tvořivosti. Zrození vědomí Já bylo zázrak! Nikdy předtím neexistovalo.

Často se pokoušíme překročit hranice svého Já, abychom znovu zakusili jednotu a hlubokou jednotu. Mohli bychom říci, že je to samotný cíl našeho spirituálního pátrání.

Na chvíli ovšem uvažujme: z pohledu Boha představuje Já, oddělenost zázrak! Stav bytí JEDEN byla běžná situace, „jak tomu vždy bylo“. V zázraku bytí jako individuální duše leží nesmírná krása, radost a tvořivá síla. Důvod, proč to takhle neprožíváme je, že jako duše stále bojujeme se svojí bolestí ze zrození. Někde hluboko uvnitř nás se stále rozléhá původní výkřik bolesti a zrady: je to vzpomínka na oddělení od Matky/Otce, od všudypřítomné přikrývky lásky a bezpečí.

Na naší cestě časem a zkušenostmi jsme prošli skrze mnoho věcí. Zakusili jsme všechny druhy forem. Bylo zde mnoho inkarnací, ve kterých jsme neměli formu lidského těla, ale to není teď důležité. To, na čem v tomto kontextu záleží je, že během této velmi dlouhé historie jsme byli řízeni dvěma různými motivy. Na jedné straně existovalo nadšení po zkoumání, tvoření a obnově a na straně druhé existoval stesk po domově, pocit vyhnání z ráje a silná osamělost.

Díky naší dobrodružné a pokrokové části sebe sama, energii, která nás vystrčila z kosmického lůna, jsme mnohé vytvořili a zakusili. Ale kvůli zrození bolesti a stesku po domově, který jsme nesli uvnitř, jsme se také zabývali mnohými traumaty a rozčarováním. Naše tvoření proto nebylo vždy dobrotivé. Během našich cest časem a prostorem jsme učinili mnoho věcí,

kterých jsme později litovali – věci, které můžeme nazývat „zlé“ (v uvozovkách). Tyto činy byly z vyššího pohledu pouhým výsledkem rozhodnutí vrhnout se do zkušeností a pustit se do neznáma. Jakmile se rozhodneme stát se individualitou, opustit samozřejmou jednotu, nezakoušíme pouze světlo. Musíme objevit vše znovu. A proto budeme zakoušet i temnotu. Budeme zakoušet vše, co existuje do všech extrémů.

Z našeho současného místa evoluce si uvědomujeme, že vše stojí nebo padá se schopností skutečně přijmout své „Já“. Je to o skutečném přijetí svého vlastního božství a z tohoto *sebe-uvědomění* zažívat radost a hojnost. Ve chvíli našeho kosmického zrození, ve chvíli, kdy nás zahalovala prázdnota a bolest, jsme se začali cítit malíci a bezvýznamní. Od tohoto momentu jsme začali hledat něco, co by nás mohlo *zachránit* – sílu či zdroj mimo vás, boha, vůdce, partnera, dítě atd. V procesu probouzení, který nyní prožíváme, si uvědomujeme, že základní bezpečí, po kterém toužíme, nebude nalezeno někde mimo nás, v partnerovi, milenci či bohovi. Jakkoli silně může být toto toužení nebo stesk po domově vyvolány v určitém vztahu, nenalezneme v něm toto základní bezpečí, *dokonce ani* ve vztahu s Bohem.

Neboť Bůh, v kterého věříme, Bůh, který je předáván tradicemi a který stále silně ovlivňuje naše vnímání, je Bůh mimo nás. Je to Bůh, který nám rýsuje věci, který nám navrhuje cestu. Ale takový Bůh neexistuje. *My* jsme Bůh, my jste tou tvořivou částí Boha, která se rozhodla jít svojí cestou a zakoušet věci ve zcela odlišeném způsobu. Mějme důvěru, že budeme schopni vyléčit sami sebe z původního zranění zrození.

Dalo by se říci, že rozpínavá energie zkoumání a obnovy je mužskou energií, zatímco energie sjednocení, spojování dohromady, energie Domova, je energií ženskou. Obě tyto energie patří jádru toho, kým jsme. Jako duše nejsme ani muž ani žena. V podstatě jsme obojí mužské i ženské. Započali jsme svoji cestu s oběma těmito složkami. A nyní nadešel čas, abychom je nechali pracovat společně v harmonii, která znamená opravdové prožívání celistvosti v sobě samých. Po tom, co jsme na tak dlouhou dobu popírali svoji vlastní velikost, si nakonec začneme uvědomovat, že neexistuje žádná jiná možnost, než *být Bohem, po kterém toužíme*.

Tohle je **konečný průlom k osvícení: uvědomění, že my sami jsme Bohem, po kterém toužíme**. Neexistuje nic mimo nás, co nás může přivést k srdci naší vlastní síly, naší vlastní celistvosti. *My* tím jsme, *my* jste jedno a vždy jsme byli jedno! *Vždy jsme čekali na sebe*.

Tento plamen sebeuvědomění uvnitř přináší na světlo takovou radost, takový hluboký pocit návratu domů, že staví naše vztahy do nové perspektivy. Například se méně znepokojujeme věcmi, které nám lidé říkají. Když nás někdo kritizuje nebo nám nedůvěřuje, nebereme to automaticky osobně. Cítíme se méně ovlivněni či horliví reagovat. Necháváme to snadněji být a potřeba bránit sebe sama nebo druhé lidi se zmenšuje. Když jsme snadno ovlivněni emocionálně tím, co si o nás druhá osoba myslí, signalizuje to, že uvnitř máme sebeopovržení, které věří negativním názorům druhých o sobě samých. Nevyřešíme toto vlastní opovržení tím, že budeme vyhledávat konflikty s druhými, ale jedině tak, že půjdeme dovnitř a spojíme se s emocionálními zraněními uvnitř nás samých. Ty jsou mnohem starší, než je tento určitý moment odmítnutí.

Opravdový smysl vztahů

Ve skutečnosti všechna bolest z odmítnutí, všechny bolesti vztahů se vrací zpět k původní, nevyřešené bolesti ze zrození. Může se zdát, že zde činíme obrovský krok, neboť existují všechny možné komplikované situace ve vztazích, které zdánlivě naznačují, že příčina leží

blíž. Může se zdát, že je naše bolest způsobena něčím, co udělal nebo neudělal náš partner. Může se zdát, že něco *mimo* nás způsobilo bolest. A proto si myslíme, že řešení našeho problému leží v chování druhých. Zde je VELMI DŮLEŽITÉ si uvědomit následující: prostřednictvím vztahů pracujeme na léčení prastaré bolesti *uvnitř* nás. Pokud si to neuvědomujeme, můžeme se snadno zaplést do vztahových problémů, které mohou být extrémně bolestivé.

Zvláště ve vztazích muž/žena (milostných vztazích) se často pokoušíme mezi sebou tvořit druh jednoty a bezpečí, který se podobá prvotnímu stádiu jednoty, na které nejasně vzpomínáme. Podvědomě se pokoušíme obnovit pocit příjemného zahalení v příkryvce bezpodmínečné lásky a přijetí. Dítě uvnitř nás volá po bezpodmínečném přijetí. Jenomže když toto dítě v nás obejmeme kolem ramen dítě v našem partnerovi, příliš často je výsledkem dusivé sevření, které blokuje oba partnery od skutečného sebevyjádření.

Přihodí se to, že se staneme emocionálně závislími a abychom se cítili dobře, budeme potřebovat lásku a potvrzení druhé osoby. Závislost vždy vyvolává téma moci a kontroly, protože potřebovat někoho je stejné jako chtít kontrolovat něčí chování. Tohle je počátek destruktivního vztahu. Vzdát se individuality ve vztahu provázené podvědomou touhou po absolutní jednotě je destruktivní k nám samým stejně jako k druhým.

Skutečná láska

Skutečná láska mezi dvěma lidmi ukazuje dvě energetická pole, které mohou fungovat v naprosté nezávislosti jedno na druhém. Každé energetické pole je samo o sobě jednotou a spojuje se s druhým na základě této jednoty. Ve vztazích, ve kterých jsou partneři na sobě závislí, nalezneme nekoordinovanou snahu po „organické celistvosti“, nechť či nebýt schopen fungovat jeden bez druhého. To vede k zapletení energií, které mohou být pozorovány v aurických polích jako energetická lana, kterými partneři krmí jeden druhého. Krmí se navzájem návykovými energiemi závislosti a kontroly. Tento druh energetického zapletení značí, že nedokážeme převzít zodpovědnost sami za sebe, že nedokážeme čelit zranění staré duše, jenž dokážeme vyléčit pouze my sami. Kdybychom byli dokázali oslovit tuto nejhlubší bolest a převzali zodpovědnost, viděli bychom, že nepotřebujeme nikoho jiného, abychom byli úplní, a osvobodili byste se tak z destruktivních aspektů vztahu.

Pro www.inspirala.cz upravila Jitka Třešňáková

© Pamela Kribbe, www.jeshua.net